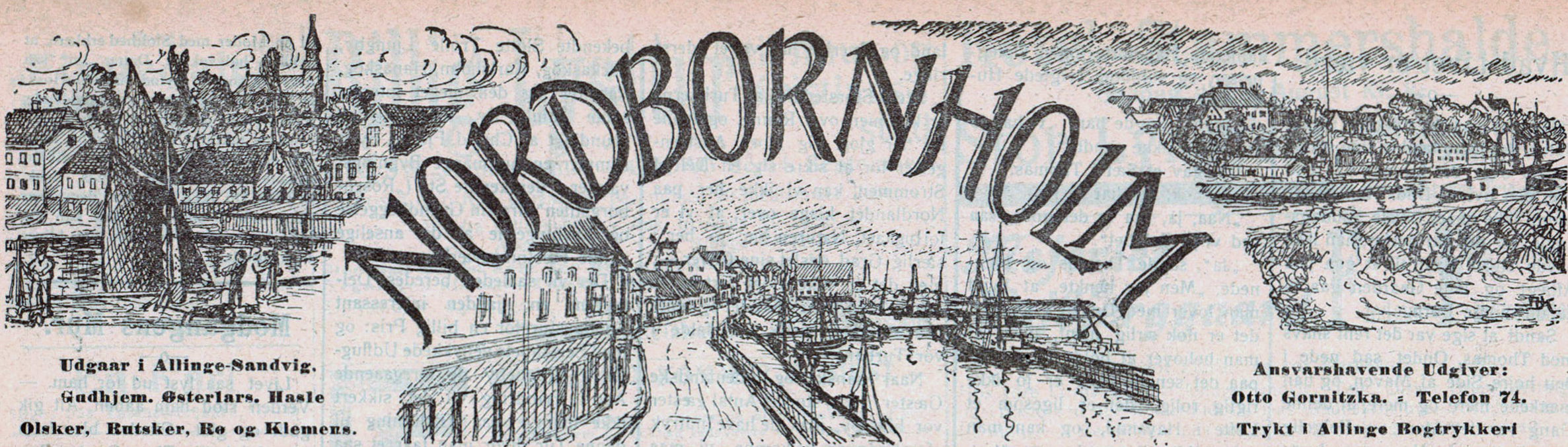




Udgaar i Allinge-Sandvig.

Gudhjem. Østerlars. Hasle

Olsker, Rutsker, Rø og Klemens.

Ansvarshavende Ud giver:

Otto Gornitzka. - Telefon 74.

Trykt i Allinge Bogtrykkeri

Nr. 263

Alm. Annoncer 10 Øre pr. mm, efterf. Gange 8 Ø.
Forretningsann. 8 - 6 Ø.

Fredag den 26. August

Annoncer og lokalt Stof maa være indleveret
senest 2 Dage før Bladet udgaar.

1932

Hos Tandlægen.

Fortælling af KAJ BRUSEN.

—

Nikolaj Hammer saa sig omkring i Tandlægens Venteværelse. De saa ikke opmuntrende ud, de otte, der var kommet før ham. Alle stirrede de med et sammenbidt Udtryk hen mod Døren, der førte ind til Tandlægen. Nikolaj Hammer listede paa Taaspidserne over Gulvet og klemte sig ned mellem en ældre Dame og en lille sammenkrøben Gentleman, hvis Ansigt var halvt skjult af et vældigt Tørklæde, hvis Ender var knyttet sammen lige over Mandens Isse. Der herskede en Grænses Stilhed i det lille Værelse. Nikolaj Hammer saa forknyttet fra den ene til den anden, men tog hurtigt og beskæmmet Blikket til sig igen. Hvis han ikke paa Forhaand havde vidst, at alle disse Mennesker til daglig var almindelige jævne Borgere, vilde han ved at læse Udtrykket i deres Øjne have tænkt sig, at han pludselig var dumpet ned i en Morderliga, hvis Formaal i Øjeblikket var at rydde Tandlægen af Vejen. „Den næste!“ . . . Døren ind til Tandlægen var pludselig blevet smækket op, og en høj Mand i lang, hvid Kittel stod paa Tærskelen og saa sig undersøgende om.

Nikolaj Hammer saa det Sæt, det gav i „Morderne“; han saa en høj, bredskuldret Mand rejse sig med langsomme Bevægelser og ludende Holdning nærme sig Tandlægen; han saa det hundeagtige, bønfaldende Blik Manden sendte Tandlægen, idet Døren lukkede sig i efter dem.

— Hm! Nikolaj Hammer følte med Fingerspidserne op til den hule Kindtand, der havde været direkte Aarsag til, at han nu sad her og om et Øjeblik blev den „den næste“. — Mærkværdigt, mumlede han ved sig selv. Ikke Spor af Smerte mere. . . Ikke et eneste Jag! Pludselig foer han sammen. En Lyd, et Hyl langt skrækeligere end det, en Gris udstøder, naar den stikkes, lød inde fra Tandlægens Værelse. — Store Gud! mumlede Nikolaj Hammer og mærkede Sveden drive frem paa sin Pande. Atter sænkede Stilheden sig over det lille Værelse, en Stilhed, der føltes dobbelt uhyggelig ved Tanken om det, der foregik inde ved Siden af.

— Det er vist Deres Tur næste Gang, mumlede en svag Stemme ved Siden af Nikolaj Hammer.

— Hvad siger De, Mand?

Nikolaj Hammer vendte sig forskrækket og indigneret mod det indpakkede Hoved. Næ, den kan De ikke lave, jeg kom sidst.

Den lille Mand sukkede hult og saa bønfaldende op til den svære Dame, der sad ved Nikolaj Hammers anden Side. Han sagde intet,

men Udtrykket i hans bange Øjne talte for ham; han bad om hendes Bistand. Hun gengældte et kort Sekund foragteligt hans Blik, saa lød det som en Hvæsen fra hendes sammenbidte Tænder:

— Det er Deres Tur først;

Nikolaj Hammer følte den største Lyst til at fare hende om Halsen og takke hende, da Døren igen blev smækket op.

„Den næste!“ . . . Der var et Spørgsmaal der foer gennem Nikolaj Hammers Hjerne, idet Pladsen, hvor den lille Mand sling havde siddet blev tom! . . . Hvorfor kom de Mennesker, der var blevet behandlet, ikke tilbage. Blev de mon lukkede ud af en Bagvej? . . . Tanken om disse Spørgsmaal drev atter den kolde Sved frem paa hans Pande og fik ham til at rejse sig fra sin Plads og vandre frem og tilbage paa Gulvet. Blev de lukkede ud af en Bagdør, for at de ikke skulde fristes til at fortælle nye ankomne Klienter om de Pinsler, de havde gennemgaaet? Tanken om Flugt dukkede op i hans Hjerne. Hvorfor skulde han ogsaa vente længere. Smerterne i den hule Kindtand var borte, der var derfor ingen som helst Grund til at trække den ud! Han konstaterede til sin Ærgrelse, at de øvrige Ventende nøje fulgte alle hans Bevægelser. Med et hurtigt Greb i Vestelommen trak han sit Ur op.

— Tak Skæbne, mumlede han saa højt, at de allesammen kunde høre det, er Klokken saa mange. . . ja, saa maa jeg vist hellere komme i Morgen.

Han saa et misundeligt Glimt i flere Par Øjne, idet han hastigt snuppede sin Hat og lukkede sig ud. Der spillede et sejrstolt Glimt i hans Øjne, da han med lange Skridt vandrede henad Gaden. Klokken var ikke mere end fem. Først Klokken otte var det, han skulde være hos Emilie. Emilies Fader. Klokken Holm, havde højtidelig inviteret ham til The og L'hombre. Nikolaj Hammer nynnede højt, da han svingede ind mod Esplanaden. En Kop Eftermiddagskaffe skulde gøre godt.

— Kaffe og et Par lækre Kager, bestilte han smilende hos Tjeneren. Solen skinnede varmt fra en blaa Himmel. Han følte sig saa uendelig godt tilpas, medens han nød den dampende Kaffe og et Par drabelige Napoleonskager. Da pludselig, medens han holdt Kaffe-koppen i sin bøjede Arm, skete det. Et Jag i den hule Kindtand, meget værre end han nogensinde havde følt det, fik ham til at udstøde et Smerteshyl — et nyt fulgte og drev Haanden med Kaffe-koppen til at ryste, saa Kaffen sprøjtede ned over hans Skjortebryst.

— Har Herren ondt nogen Steder?

Tjeneren, der var kommet fa-

rende, hidkaldt af Skriget, saa bekymret paa ham.

— Oh — den forbitrede Tand! Nikolaj Hammers frie Haand foer op til Kinden.

— Naa, saaledes! Tjeneren nikkede forstaaende og deltagende. — Herren har Tandpine! Har Herren prøvet at lægge en Snaps ind til Tandten?

— En Snaps?

Nikolaj Hammer vendte sitsmertertrukne Ansigt mod ham.

— Ja, en Snaps, fortsatte Tjeneren docerende. Det skulde Herren prøve! Det lindrer!

— Lad mig prøve!

Nikolaj Hammer bestilte en Flaske Snaps.

— De har Ret, nikkede han anerkendende til Tjeneren en Times Tid efter, da han havdeskyldet seks Snapse ned, jeg tror, det hjælper.

Tjeneren saa forstaaende fra Flasken til Nikolaj Hammers Ansigt, der havde faaet et rødtligt Skær.

— Jamen Herren skulde lade Snapsen ligge ved Tandten!

— Det er lettere sagt end gjort, lille Ven, mumlede Nikolaj Hammer, den glider lige forbi, men hvad — det hjælper. . . nu snur der det kun lidt deroppe.

Solen var forlængst gaaet ned, da Nikolaj Hammer ved halvti Tiden forlod Restauranten. Han var saa glad. Han havde ikke Spor af Tandpine mere.

— Pragtfuld Kur, mumlede han ved sig selv og entrede en Bil. Man burde altid have saadan en Flaske staaende. Den baade hjælper og gør godt.

Hvorfor kommer Du dog saa sent, Nikolaj?

Emilie Holms klare, graa Øjne hvilede alvorligt bebrejdende i hans, da hun lukkede ham ind.

— Jeg kommer fra Tandlægen, lille Mille!

Nikolaj Hammer bukkede sit Hoved for at kysse sin lille Forlovede, men rettede sig hurtigt, forbavset iger, da han saa Udtrykket i hendes Øjne.

— Puh, hvad er det dog, Du dufter af?

Omkring hendes smaa, røde Læber lagde sig et Drag af Væmmelse.

— Det er noget, jeg fik for Tænderne, forklarede han og forsøgte at gøre sin Stemme overbevisende.

— Det er noget, jeg fik for Tænderne, gentog han højt, da han traadte ind i Stuen og hilste paa den gamle Klokke, der sad ved et Orgel og spillede. Nikolaj Hammer tog Plads ved Siden af sin Forlovede og sad nogen Tid og lyttede andægtigt til. Pludselig hikkede han voldsomt. Det gav et Sæt i Emilie og den gamle Klokke.

— Det er de Draaber, forklarede han uskyldigt og hikkede igen!

— Sig mig engang, Hr. Hammer, Emilies Fader havde rejst sig og snuste ud i Luften. Hvad hedder de Draaber?

Mange Navne paa forskellige Slags smertestillende Draaber foer igennem Nikolaj Hammers Hjerne, men ikke et naaede ud over hans Læber.

— Jeg tror, jeg kender dem, fortsatte Klokken med betænkelig Mine! Men tror De ikke, De vilde have godt af lidt frisk Luft, fortsatte han, da han saa Nikolaj Hammers Øjenlaag begynde at glippe paa en mistænkelig Maade.

— Snaps! hikkede Nikolaj Hammer træt og slumrede i det samme ind.

— Aldrig før i sit Liv havde han følt sig saa syg, som da han næste Morgen vaagnede. Det jog i hans Tænder og buldrede i hans Hoved. Det stod som Taager for ham, hvorledes han var kommet hjem, og først længe, længe efter klarede det op i hans Hukommelse. Det rasede og sled i hans hule Kindtand. Det var, som usynlige Kræfter drev ham afsted ned ad Gaden og op til Tandlægen, hvorfra han var flygtet Dagen i Forvejen.

Den høje Herre med den lange, hvide Kittel stod paa Tærskelen og saa sig om i Værelset, da Nikolaj Hammer tumlede ind ad Døren.

— Værsgod, smilede han forbindtligt.

Nikolaj Hammer smed sig ør og fortumlet i en Stol. Han mærkede, Tandlægen lagde noget koldt om den daarlige Tand og derefter et lille Ryk. . .

— Kommer Du ogsaa fra Tandlægen nu, spurgte den lille Emilie, da han samme Aften stod i Entréen og saa bønligt ind i de klare graa Øjne.

— Ja, mumlede han og viste hende den lille Pakke, hvori den hule Kindtand laa sikkert gemt.

— Og Du fik ingen smertestillende Draaber i Dag? spurgte hun og lagde sit lille, yndige Hoved let paa skraa.

— Slet ingen, lille Emilie, svarede han. Og din Fader, hvad siger han?

— Det ved jeg ikke, svarede hun og lagde sin Arm under hans og førte ham ind i Stuen. Han har ikke sagt noget endnu!

— Hm! sagde den gamle Klokke og tog Nikolaj Hammers udstrakte Haand. Har De det bedre i Dag?

— Meget bedre, svarede Nikolaj Hammer og foldede sine Fingre med Emilies. Hun stod med Hænderne paa Ryggen som en anden Færdselsbetjent, og i hendes Øjne var et Udtryk, som vilde hun sige til sin Far:

— Sig nu ikke mere. . . Resten skal jeg nok selv ordne.

Af Kirkeklokkernes Historie.

—o—

I den første kristne Tid blev der ikke brugt Kirkeklokker til at kalde Menigheden sammen til Gudstjeneste. De kristne holdt til i det jødiske Tempel i Jerusalem, og alle kendte Tiden, da man plejede at indfinde sig til Bøn. Og paa Fester brugte man Trompetblæsning.

Da Kejser Nero forfulgte de kristne, maatte disse ofte nøjes med at samles om Natten i Huler under Jorden, ude paa Marken eller i Skovene, og af den Grund hæftede man Navnet „det lyssky Folk“ paa de kristne Menigheder, hvis Medlemmer ved hemmeligt Bud sendte hverandre Meddelelse om, hvor og naar de skulde samles. Først i det 4. Aarhundrede, da Konstantin den Store gik over til Kristendommen, fik Menighederne Tilladelse til at holde offentlige Gudstjenester. Endnu i det 5. Aarhundrede hører man intet om Kirkeklokker, og i det 7. Aarhundrede brugte kristne Munke i Ægypten Trompeten til at kalde Menigheden sammen med.

Kirkeklokkerne stammer fra Italien, hvis gamle Historikere er enige om, at Byen Nola ejede den første Kirkeklokke; italiensk Metal egnede sig udmærket til Støbning, særlig det kampaniske Metal, og paa meget gamle Kirkeklokker finder man den Dag i Dag Inskriptionen „Campanæ“. Hertug Ursus af Venedig fik i Aaret 865 Hjælp af den græske Kejser Mikael mod sine Fjender, og til Tak for hans Hjælp sendte Ursus ham 12 store velklingende Kirkeklokker, som siden blev ophængte i Sofia-kirken i Konstantinopel, hvor de første Gang lød i Aaret 872. Alleerede i det 6. Aarhundrede skal Kirkeklokker være blevet brugte i Klostre, men først i Slutningen af det 8. Aarhundrede ejede de større Menigheder hver en Klokke.

Det varede ikke længe, før Kirkeklokkerne blev helliget, og Pave Johannes den fjortende indførte den Skik at indvie og døbe Klokkerne, hvilket gik for sig paa den Maade, at Biskoppen gik rundt om Klokken og læste nogle Salmer, derefter tændtes der 50 Lys i Rundkreds om den, og Biskoppen stænkede Klokken med Salt og Vand, hvorefter den blev afvasket i den treenige Guds Navn. Derefter blev Klokken aftørret. Korsets Tegn blev gjort over den, og der blev bedt en Bøn til Gud om, at han, saa ofte Klokken lød, vil øge Troen og Kærligheden i Menneskenes Hjerter, fordrive Sattans Efterstræbelser, afvende Hagl Torden, Lyn og andet Uvejr. Til Slut blev Klokken iført en hvid Skjorte, hejst op i Kirketaarnet og bragt paa Plads.

Hvad Livet er værd.

—o—

Thomas var en rolig og sindig Natur, der mere tænkte sine sunde Tanker over det levende Liv end over den uvisse Død. Han havde endnu ikke naaet Livets Middags-højde, og det var derfor, han ikke havde større Lyst til at gaa paa Aftægt og lade Gaarden gaa til de umyndige Børn.

Sandt at sige var det rent snavs med Thomas. Ondet sad nede i den højre Side af Maven, og han mærkede mere og mere, at denne Gang var det Alvor. — Følgelig spændte han for Vognen og kørte til Staden. Han havde aldrig været egentlig syg, og det var derfor med meget beklemte Følelser han traadte ind til Overlægen. — Doktoren var ikke længe om at konstatere, hvad Thomas fejlede. Det var Blindtarmsbetændelse, og det var bedst at blive opereret med det samme.

Det løb Thomas koldt ned ad Ryggen. I Dødens Gab skulde han altsaa, og det var ikke sikkert, at han slap levende fra det. Og han vilde dog saa gerne leve.

„Kan Doktoren redde mit Liv?“ spurgte han.

Doktoren svarede ikke, og Benene rystede under Thomas; men han var ikke raadvild, og han kørte frem med det stærkeste Skyts, han havde.

„Kan Doktoren redde mit Liv“ sagde han, „saa giver jeg Doktoren alt, hvad jeg ejer og har, og jeg ejer otteogtyve Tusind Kroner.“

Doktoren stod og syslede med andre Ting og hørte næppe, hvad hans Patient sagde. Men Thomas var en ærlig Mand, der mente det alvorligt. Hvad skulde han med 28,000 Kr., hvis han døde? Højeste Bud for Livet, længere kunde han ikke gaa.

Thomas blev lagt paa Operationsbordet, blev bedøvet og gynge bort i Drømme. — Da han vaagnede, var Livet reddet, og da han havde ligget paa Klinikken nogle Dage, blev han udskrevet som rask.

Men Thomas var ikke i Besiddelse af sin vante Kraft. Hvad brød han sig om Høstvejr og Svinepriser og den Slags Ting. Som ærlig Mand ejede han i Virkeligheden ikke en Fodbred Jord, ikke en Øre. Alt, hvad han ejede og havde, skulde Doktoren jo strengt taget have. Det vilde sige, man kunde vel nok forhandle om Sagerne. Ret beset ejede Konen jo Halvdelen af det fælles Bo, og Børnene skulde heller ikke være uden Arvepart. Hvad mon der egentlig stod i Loven om et saadant Tilfælde, hvor en gift Mand og Barnefader gik hen og lovede bort alt, hvad han ejede og havde?

Alligevel. Hvad man lover i Nødens Stund, skal man ikke tage tilbage. Og en skønne Dag begav han sig ind til Doktoren, der havde reddet hans Liv.

„Ja, Doktoren kender mig vel igen“, sagde han med daarlig Samvittighed.

Doktoren ledte i sin Hukommelse. Thomas sagde sit Navn, og Doktoren fik en Vejledning, men det stod ham alligevel ikke klart, hvem det var.

„Jeg tænkte, vi kunde gøre vort Mellemværende op“, sagde Thomas.

Doktoren ledte vedblivende i sin Hukommelse. Han havde en stor Praksis, særlig hos Landboerne, og mange af dem var han Huslæge for mod en bestemt aarlig Godtgørelse. Det var ogsaa sidst paa Aaret, ved den Tid, da Folk plejede at komme med Be-

talingen. Han førte ingen Optegnelser, og stundom svigtede Hukommelsen.

„Javel“, sagde han, „vi har jo en Aftale, ikke sandt?“

Det gav et Sæt i Thomas.

„Ja nok, det har vi jo.“

„Naa, ja, saa er det godt, saa ved vi jo Beløbet.“

„Ja“, sagde Thomas og blegnede. „Men jeg tænkte, at hvad man lover med Døden i Øjnene, det er nok ærlig ment, uden at man behøver at holde saa strengt paa det senere. Man er jo ikke rigtig rolig, det er ligesom et Løfte i Havsnød, og kan man putte lidt, vil man jo gerne.“

„Hvor meget lovede De mig?“

„Jeg lovede Doktoren alt, hvad jeg ejer og har, og jeg ejer otteogtyve tusind Kroner“, indrømmede Thomas.

„Og lad mig nu se, hvor meget De vil betale.“

Thomas tog tøvende Tegnebogen frem, aabnede den og lagde en Hundredekroneseddel paa Bordet. Derpaa kiggede jeg stjaalent paa Doktoren, der stod et Par Skridt herfra med Hænderne i Bukselommerne, Cigaren i Munden og et koldt Blik paa Hundredekronesedlen.

Thomas lagde nølende en Seddel til af samme Værdi paa Bordet. Doktoren forandrede ikke en Mine. Thomas fortsatte. Det mindede om en Auktion — at byde over og byde over i en stadig voksende Spænding. Og for hver Hundredekroneseddel, han lagde paa Bunken, syntes han, at Livet var temmelig dyrekøbt.

Ni Hundredekroneseddel laa paa Bordet, den tiende lagdes med dirrende Haand sagte ovenpaa. Saa sagde Doktoren:

„Nu behøves der ikke flere.“

Thomas' Haand standsede paa Halvvejen. Skulde den tiende Seddel regnes med, eller havde han Ret til at lægge den tilbage i Tegnebogen?

Doktoren blødte Fingrene og bladede gennem Sedlerne. Den nederste tog han op og stoppede i Vestelommen.

„Nu ser jeg, at De havde tusind Kroner hos Dem“, sagde han. „Men det er nok med den første Seddel, De lagde op. Tag Resten til Dem igen.“

Thomas kunde have kysset Doktoren af bare Glæde. Men han nærede for stor Agtelse for en saadan Karakter. Og da han gik ned ad Trappen, var hans Sjæl mere opbygget end af alle de Højmesser, han i sit Liv havde oplevet.

Fra Uge til Uge.

—o—

Sommeren i Aar synes at sætte en Rekord med Hensyn til stabil Varme og ideelt Ferievejr. Blæst og Kulde har vi helt været forskaanet for, og den nødvendige Regn har været saa hensynsfuld at komme om Natten, saa Solen næsten hver Dag i Feriemaanederne har smilet til os.

Det siges at Bornholm ikke tidligere har haft saa stort et Turistbesøg som i Aar; men Sommeren gaar paa Held, selv om Termometeret endnu staar paa 20 Grader, Ferietiden er forbi, Gæsterne rejser hjem og Hoteller og Pensionater begynder at „gøre Kassen op.“ Omsætningen synes ikke at svare til det store Besøg; det mere velhavende Publikum har svigtet; men alligevel maa vi være tilfredse, den økonomiske Krise mærkes ikke alene herhjemme, men overalt i Udlandet i endnu højere Grad, hvorfor Besøget fra Tysk-

land og Sverige har været yderst ringe.

Skønt Størstedelen af Turisterne er kommen over Rønne, og denne By har gjort sig store Anstregelser for at sikre sig en Del af Strømmen, kan vi ikke her paa Nordlandet klage over, at vi er forbigaaet. Naturen har jo her i særlig Grad ødslet sine Gaver —; men det er ikke klogt fortsat at lægge Hænderne i Skødet og vente paa at Apelsinerne skal falde i vor Turban.

Naar danske og udenlandske Gæster i saa stort et Antal gæster vor lille By, maa de have Indtryk af, at de er velkomne, vi maa gøre alt, for at de kan befinde sig saa vel, at er Dags Gennemrejse i Aar næste Gang bliver til flere Ugers Sommerophold. Derfor bør Hoteller og Pensionater være propre, Betjeningen høflig og Maden god. Byens Gader og Veje maa være rene og velholdte, ikke mindst Strandvejen og Badestranden.

I Sandvig er der i de senere Aar gjort et stort Arbejde, for at forbedre Forholdene; men Strækningen Allinge-Sandkaas er i høj Grad forsømt, skønt der bades næsten overalt paa den flere Kilometer lange Strækning.

Vi har tidligere flere Gange gjort opmærksom paa, at der ved Næs for smaa Penge kunde skabes en virkelig god Badestrand; men det synes som Byraad, Forskønnelsesforening og Østersøbad ingen Interesse har derfor, og dog bader der hervistnok over hundrede Mennesker om Dagen.

Da en Henvendelse til disse Institutioner fra flere interesserede ikke frugtede, lod disse for egen Regning de mest generende Sten fjerne fra Stranden og fyldte Sand i Hullerne, ligesom en Del af det alenhøje Ukrudt blev afmejet; men det er dog meningsløst, at Udgifterne til Afholdelse af kommunale Arbejder, som alle Byens Borgere og Badegæster har Gavn og Glæde af, skal afholdes af nogle enkelte interesserede.

Vi savner i høj Grad en Forskønnelsesforening for hele Kommunen, der kunde samarbejde med Byraadets Forskønnelsesudvalg — en Forening med saa lille aarlig Kontingent, at alle interesserede Borgere kunde være med. Sættes Kontingentet til 1 Kr. aarlig og der forhaabentlig indmelder sig mindst et Par Hundrede Medlemmer, er der straks en Sum at virke med inden næste Sæson, og der er Opgaver nok, som ligesom og venter paa Løsning.

Billig Lysttur

til Åhus i Skaane Søndag den 4. September.

I Lighed med tidligere Aar arrangerer Dampskibsselskabet „Østersøen“ som Afslutning paa Sæsonen en særlig billig Lysttur til Sverige. Denne Gang gaar Turen til Åhus med Ruinerne af det gamle af Ærkebiskop Eskild Aar 1177 opførte Slot. Byen, der havde stor Betydning i Middelalderen, rummer en Del smukke, gamle Bygninger, hvoraf navnlig fremhæves den anseelige, i 1904—06 restaurerede gamle Kirke. — Byen er nu et bekendt Badested.

S/S „Hammershus“ afgaar fra Allinge Kl. 6 Morgen og ankommer til Åhus ca. Kl. 10,30, hvorfra den afgaar Kl. 18. Billetprisen Tur & retur er 6 Kr. pro persona (Børn det halve).

Efter at Åhus er beset, arrangeres der for de Deltagere i Turen, der maatte ønske det, en ca. 3 Timers Automobilrundtur (Pris ca. 2,50 Kr.) i Omegnen til de

bekendte Slotte Trolle Ljungby, Bäckaskog, Karlsholm, Hanaskog, Råbelöv og den meget interessante gamle By Kristiansstad, grundlagt af Chr. d. Fjerde. Byen rummer endnu mange Bygningsværker i den kendte Stil („Rosenborgstilen“) fra sin Grundlæggelse og Levningerne af de anseelige gamle Fæstningsværker.

Der vil saaledes beredes Deltagerne en sjælden interessant Søndagstur for en billig Pris: og med Selskabets vellykkede Udflugter til Ronneby de foregaaende Aar i Erindring vil det sikkert ikke mangle paa Tilslutning til denne Tur, hvor man faar et saa tydeligt Overblik over de gamle Bygningsværker fra den Tid, da Skaane hørte under Danmark.

Indtegning til Turen sker i A/S Dampskibsselskabet „Østersøen“s Ekspedition, Tlf. Allinge 75. Foræninger, der anmelder mindst 20 Medl. kan ved Forhandling med Ekspeditionen erholde Rabat paa Billetprisen. Indtegningen slutter Torsdag Aften (1. Sept.)

Mindst een Haand paa Styret.

I den ny Færdselslov staar, at Cyklisterne skal holde begge Fødderne paa Pedalerne og mindst een Haand paa Styret, naar man cykler.

Der er adskillige af de yngre og yngste Cyklistere, der tilsyneladende ikke kender disse Bestemmelser. Det er et dagligdags Syn at se de yngre og yngste cykle paa Gade og Vej uden at have nogen af Hænderne paa Styret. Det skal se „raskt“ ud og i de fleste Tilfælde sker der heller ikke noget. — Men vi vil gøre opmærksom paa, at saafremt der hænder en Ulykke som Følge af denne Lovovertrædelse, vil der blive gjort Ansvar gældende overfor Forældrene. Derfor bør disse i rette Tid sørge for at belære Børnene om, at de gør klogest i at holde Hænderne paa Styret, naar de cykler.

Man skal aldrig

—o—

En engelsk Dame, Mrs. Ebbut, har udgivet en lille: „Man skal aldrig —“ for Mødre. Her er lidt af hendes Visdom:

Man skal aldrig udsætte det lille Barns Øjne for stærkt Sollys eller kunstigt Lys. Pas paa, at Vuggen er stillet saaledes, at Lyset falder ind bag fra.

Lad ikke Barnet ligge og skrig uden at undersøge hvorfor. Intet raskt Barn skrider uden Grund.

Forvæn ikke Barnets Hals ved at pakke det alt for varmt ind. Væn ikke Børnene til at gaa med laadne Kraver.

Vær ikke saa bange for at vise dine Børn lidt Kærlighed. Du forkæler dem saamænd ikke, fordi de faar et ekstra Kys. De mister ikke Respekten for Dig af den Grund.

Skænd ikke alt for meget. Hvis din Dreng er arrig og ubehagelig, send ham da i Seng og lad ham derved forstaa, at hans Selskab ikke ønskes, naar han er uartig.

Kald ham ikke ind og skæld ham ud, fordi Du hører ham stampe lidt udenfor — det er nu hans Maade at „slippe Dampen ud“. Du vil jo dog ikke „knække ham“, men blot lære ham at styre sit Sind.

Gør ikke Fader til en Bussemand. Det er meget urigtigt at give Barnet Indtryk af, at Fader egentlig er en Slags Straffemaskine.

Straf ikke Barnet, fordi det kommer til at rive noget ned eller slaa noget i Stykker. Hvis Du gør det, driver Du let Barnet til at lyve for Dig næste Gang, der sker noget. Vis hellere, at du er ked af hans Uheld, saa vil den lille Synder angre og passe bedre paa næste Gang.

Sæt aldrig Barnet i et mørkt Værelse som Straf. Mørkerødden kommer kun, hvis et eller andet ufornuftigt Menneske har skræmt ham. Hvis han er bange for at sove i Mørke, saa lad ham faa en Natlampe, til han overvinder sin Frygt.

Du maa straks afskedige din Pige, hvis hun fortæller dine Børn Spøgelseshistorie eller skræmmer dem paa anden Vis. Pas i det hele taget lidt paa, hvad hun siger til dine Børn.

Prøv ikke paa at holde dine Dreng og Piger i Uvidenhed om Livets naturlige Tilskikkelser. Man hører af og

til en Moder med Sløthed erklære, at hendes halvvoksne Datter „er saa uskyldig som et nyfødt Barn“. Husk, at hun ikke behøver at være uvidende, fordi hun er uskyldig. Hvis Du skaansomt og taktfuld fortæller dine Børn det, de nødvendiggiver maa vide, vil Du skaane dem for meget Smuds, Husk, at hvad Du ikke fortæller dem, faar de at vide af andre. Og saa kan Du ikke kontrollere, hvordan det bliver dem fortalt.

Modgangens Mur.

—o—

Livet saa lyst ud for ham. — Verden stod ham aaben. Alt gik godt og glat. Glæden blev ham en selvfølgelig Ting. Og den Dag kom, da Glæden mistede sin Kraft. Det var saa selvfølgeligt, at Vejen gik jævnt fremad gennem et solbelyst Landskab. Blomsterne var der, fordi de skulde være der. Det blaa Vand, som skimtedes i det Fjerne, gav ikke det pludselige Indtryk af Skønhed, som det havde gjort før. Han „konstaterede“ det blot og tog sit Landkort frem for at se, hvad Generalstaben nu havde ment at burde kalde denne Vandansamling.

Men saa kom han en Dag til en Mur — en stor høj og lang Mur. Den laa saa ubegribeligt paa tværs af Vejen, saa aldeles uselvfølgelig. I Dagevis stod han foran denne Mur og grublede.

Det var Modgangens Mur. Og den besvarede intet „Hvorfor?“ — Den laa der blot. Og den var ikke til at komme udenom. Men der var smaa Ujævnheder i den, som han opdagede lidt efter lidt. Man kunde maaske komme over den?

Han forsøgte. Og det gik ikke. Han forsøgte igen. Det gik lidt bedre. Efterhaanden lærte han at klatre og lade være at se tilbage og nedad. Energien vaagnede, og den øgedes Trin for Trin. Glæden over at overvinde Vanskeligheder. Glæden over at naa frem.

Og saa stod Manden endelig paa Toppen, stærkere end før, gladere end før. Og han begreb, at Modgangens Mur havde haft sin Opgave ved at være rejst der midt paa Livsvejen. Den anden Side af Livsvejen var ikke vanskelig at naa nedad.

Og saa laa Vejen atter jævn — men langt smukkere end før, syntes han. Han havde lært at paa-skønne, lært at kende Skønheden paany. Græsstraene ved Vejkanten, som han før ikke havde agtet paa, syntes ham slanke og yndefulde, smaa underfulde Vidnesbyrd om „al den Ting, som Gud har skabt“. Himlens Blaa og Vandstriben der forude var som underfulde Aabenbaringer. — Det skønne og gode var ikke Selvfølgeligheder. Vejen over Modgangens Mur havde lært ham, at det tværtimod var noget, man burde takke for.

(Kolding Folkeblad).

Marckmanns Bog- og Bladhandel

modtager

Annoncer og Tryksager

fra Hasle og Omegn til

Nordbornholms Bogtrykkeri.

Trykprøver forefindes.

Priser opgives.

Gornitzka, Allinge.

Avismakulatur,

rene Aviser, bundtet i Pakker a 5 kg (ca 300), sælges for 75 Øre

Allinge Bogtrykkeri.

Hotel
„Finnedalen“
Søndag den. 28. August Kl. 20:
„GADENS KVARTET“
Koncert- og Danse-Aften.
Fri Entre.

Hasle.

Paa Grund af Giftermaal bliver
Pladsen hos os ledig til 15. Sept.
for en flink ung Pige.
Dyrlæge Malling.

En Karl

søges paa Valdnedeggaard, Olsker

En flink Pige

der vil malke, kan, grundet paa
Sygdom, faa Plads straks eller 1.
Sept.

Krogegaard pr. Gudhjem.

Fin god Hvidkaal,

Rødkaal, Rødbeder, Gulerødder,
Agurker, Græskar og Tomater
sælges til billigste Priser.

Dalegaard. Tlf. 99 x.

2 Lejligheder

er straks til Leje hos Avlsbruger
Georg Holm, Sandvig.

1 a 2 gode Værelser

billig til Leje for Herre el. Dame.
Fru Manna Koføed, Allinge.

Astma

Lungesygdom, Næse, Hals- og
Svælgkatarr, Bronchitis, Emfysem,
Nervøsitet, Søvnløshed, Forkølelse

Dr. Hassencamp's Medicatus

Litteratur, Brugsanvisning og
Anbef. sendes gratis og franco.

M. B. Rø, kem. tekn. Fabrik
Danasvej 32, Kbh. V. Tlf. 7208

Møbler.

En Sofa med Lænestol og 3
Stole (grønt Plyds) samt et Ma-
hognibord er meget billig til Salg
A. Koføed, Grønnegade, Hasle.

Forretningskonvolutter

sælges med Firma for kun 8 Kr.
pr. Mille.

Allinge Bogtrykkeri.

Alt Sommerfodtøj

udsælges til meget nedsatte Priser.
C. Larsen, Vestergade.

Deter i Morgen

Den aarlige

Personale-Fest

paa Nordlandet afholdes paa
Hotel Allinge Lørdag 27. Aug.

Forskellige Overraskelser
i Løbet af Aftenen.

Kl. 12 serveres varme Pølser og
Rundstykker.

Festen slutter Kl. 2.

Øens bedste Træsko.

Stort Udvalg.
Laves efter Foden.

„Expres“, Storegade, Hasle.
A. Storm.

Restlageret af

Dame- og Pige-
Sommerfodtøj
uds. med 10 pCt.

Skotøjsf., „Central“

Billig Lysttur til Åhus og Kristians- stad

med S/S „Hammershus“ SØNDAG den 4. September.

Prisen er 6 Kr. Foreninger paa mindst 20 Medlemmer Rabat.

Afg. fra Allinge Kl. 6. Ank. til Åhus Kl. 10,30.
— Åhus Kl. 18. — Allinge Kl. 22,30.

Der maa mindst anm. 100 D. Itagere til Turen.
Tegningen afsluttes Torsdag Kl. 15.

Oplysninger og Program faas paa Selskabets Expedition i Allinge.

Dampskibsselskabet „ØSTERSØEN“.

DET BEDSTE KOMMER TILSIDST —

ogsaa i Varelotteriet, hvor der nu til 6. Trækning til For-
deling mellem de heldige Indhavere af et Lod udtrækkes

63.000 GEVINSTER

Hvis De ikke allerede har et Lod, skulde De benytte denne
udmærkede Lejlighed. Salget slutter 5. September, og Købe-
lodsprisen er Kr. 9,90. Der trækkes i 16 Dage fra 6. til 23.
September. — Glem ikke at forny Deres Lod. — Fornyelsen
slutter 2. September og koster

Kr. 5.60.

VARELOTTERIET

Lodsedler faas hos aut. Kollektør Barber Johs. Larsen.

Iscreme!

Vor anerkendte Iscreme:

NUCCA — VANILLE — ANANAS
er atter paa Lager i vort Depot i
Allinge ved Chr. Jørgensen. Tlf. 144.

anbefales.

Akts. Bornholms Iscreme-Fabrik, Rønne.

Tlf. 216 og 599.

Vil De købe billigt? — saa gaa hen i Cykle-Importen i Nygade.

Dæk fra 1,90. Slanger fra 0,95. Cykler renses og lakeres for 8,00.
Komplet Radio-Apparat fra 100 Kr.

Alle Reparationer af Cykler og Radio udføres meget billigt.

Erbødigt Henry Nielsen.

Noget særlig billige Tilbud:

8 Sik. Pige-Sommerfrakker 90 cm lange sælges for 5 og 7 Kr.
Dame-Sommerfrakker fra sidste Sommer for 20—25—30 Kr.
do. fra i Aar sælges til meget nedsatte Priser.

Uldmousselinjakker sælges fra 9—10—11 Kr.

Ungpigekjoler m. korte Ærmer, smukke Mønstre fra 2,85

Alle Vaskebluser smaa Priser.

Et Parti kulørte Slipover 1,65—1,75 pr. Stk.

Dame-Silkeveste uden Ærmer sælges for 6,35

Magasin du Nords Udsalg,

ved Victor Planck, Allinge.

En ny Hesterive

af særlig solid Konstruktion —
kan købes og betales med Korn
af Høst 1932.

Nordlandets Handelshus.

Billigt Sukker til Syltning

— ogsaa ægte DEMARARA — samt stærke Henkogningsglas,
Sylteglas, stærke Krukker, Honningglas sælges i Hundretal
derfor billigt.

Nordlandets Handelshus.

Vi beder om kontant Betaling for den bedste Kvalitet

Standard Høstbindegarn;

men saa udleveres dette ogsaa til særlig lav Pris.

Vi har særlig lette og stærke Høstredskaber og nævner

Høforke, Høstriver, Høstfleer, Lebomme

og sælger gerne

Nordlandets Handelshus.

Hvis det kniber med Kærnefoder til Grisene,

saa kan vi hjælpe med sundt og kraftigt Svinefoder — og
saa faar vi Korn af ny Høst som Betaling — efter Aftale.

Nordlandets Handelshus.

AVERTER I NORDBORNHOLM

Hotel Stammershalde.

Søndag d. 28. August Kl. 8:

Stor Lyngfest. Ballondans med Præmier.

◆ Alexandersens Trio ◆

Mejeriet Kajbjerggaard F lodeis F laskeflode

Vi anbefaler vor Flødeis og vor Flaskeflode.

Hos vore Forhandlere i Allinge-Sandvig, Tein, Olsker Brugsforening
og i Hasle kan alle Sorter Flødeis faas uindpakket uden forudgaende
Bestilling. — Bestillinger paa indpakket Is modtages gerne overalt.

Ring til Allinge 86 og Isen bringes.

Vore øvrige Mejeriprodukter bringes i Erindring.

Møllers Bogbinderi

Tlf. 865.

Chr. Dideriksen, Rønne.

Tlf. 865.

Indbinding af Bøger. — Protokolfabrik. — Papirvarer.

I. Kl. Arbejde. — Rimelige Priser. — Hurtig Levering.

Leverandør til Biblioteker, Foreninger og Øens største Forbrugere.

Enten De biler eller cykler eller gaar gennem Hasle

lige meget om Hellig eller Søgn, bør De stoppe op ved Marckmann
Kiosk, hvor De faar Bornholms bedste FLØDEIS, Vaffel-Bæger-Pind,
nemlig **Karlsens.**

Hvis Kronen bliver mindre værd — saa
kommer Prisen paa Kul og Koks højere.

Lad os notere Deres Ordre snarest.

Nordlandets Handelshus.

Bornholms Spare- og Laanekasses Afdeling i Allinge.

Kontortid 9—12 og 2—4.

Renten af Indskud er paa

3 Mdrs Opsigelse 4,5 pCt. p. a

Alm. Sparekassetilkaar 4

Boxer udlejes.

Niels V. Grooss

Blikkenslager.

Aut. Gas- og Vandmester.

WC, Kloak- og Centralvarmeanlæg.

Tilbud og Overslag gratis.

Over Land

til Simrishamn, Malmö
og København.

S/S Hammershus sejler fra Allinge
Kl. 9 Mandag, Tirsdag, Torsdag
og Lørdag. — Søndag Kl. 8 og
18,30. Ank. til København 1,25.
Hurtigste, billigste og bekvem-
meste Rejserute.

Enkeltbillet gælder Tur—Retur.
Simrishamn samme Dag 5 Kr.

Christiansø—Gudhjem Onsdag og
Fredag m. Afg. fra Allinge 9,30.
Pris 4 og 2 Kr.

Nærmere ved Turistbureauet, Sandvig
Tlf. 100. og Dampskibsexp i Allinge,
Tlf. 75.

Overretssagfører

Jac. Jensen.

Inkassationer, Ejendomshandler. Doku-
mentskrivning, Dødsbøehandling m. v.

Kontor i Allinge:

(Bogtrykker Gornitzkas Ejendom).
Træffes personlig hver Fredag Kl. 11-1.

Biler udlejes.

15—16 Pers. Turistbil.

12—13 — Charabanc.

6—7 — Chrysler.

Vilh. Riis, Allinge. Tlf. 131.

Al Lastkørsel udføres.

Aktieselskabet

Hasle Bank

modtager Indskud paa Ind-
laansbog og Folio, Termis-
ydelser til Kreditforeninger,
ordner Kredittaan m. m.

Gør Deres Indkøb hos
de Handlende, som averter-
rer her i Bladet, derved
støtter De os i vore Be-
stræbelser, for at faa det
udsendt i videre Kredse

Vi sender Dem Nordbornholm,
tænk derfor ogsaa paa os, naar De har et
eller andet at avertere.

Alle Abonnenter paa „Nordbornholm“ kan hvert Kvartal
gratis faa optaget en Annonce til en Krone eller faa en til-
svarende Rabat paa Avertering. — Tegn Dem derfor som
Abonnent paa Nordbornholm for Juli Kvartal!

Naar Solen skinner om Søndagen

er det rart at have Film i Kameraet. Husk derfor at forsyne Dem i

Marckmanns Bog- og Bladhandel, Hasle.

Bestil Deres Tryksager i Allinge Bogtrykkeri

Testamentet.

Efter det Engelske.

—O—

„Vis Mr. Rolliver herind, Steevens!“

„Ja, Hr. Advokat!“

Kontoristen smækkede Døren temmelig haardt i, hvad der var hans Vane, og forsvandt. Et Øjeblik vendte han tilbage med en høj, ung Mand med et tiltalende Ydre.

„Vær saa god at tage Plads, Mr. Rolliver.“ sagde jeg. „Hvornæst kan jeg være Dem til Tjeneste?“

„Jeg er kommen for at tale med Dem om en vigtig Sag, Mr. Windover“, sagde han. „En af mine Venner i Melbourne har nemlig underrettet mig om, at Deres Specialitet er Sager, der angaar Testamenter.“

„Deres Ven har Ret. Jeg har haft med flere af den Slags Sager at gøre end nogen af de andre Sagførere her i Byen.“

„Det var netop det, Harry sagde“ vedblev den unge Mand ivrigt, „og derfor er jeg nu kommen til Dem. Historien er snart fortalt. For sytten Aar siden kom der Ufred mellem min Fader og mig angaaende en i og for sig ubetydelig Sag, og jeg forlod Hjemmet, rejste til Sidney, fik Plads paa et Kontor og skrev saa til min Far og bad om hans Tilgivelse. Hans Svar var et i højeste Grad kærligt Brev, hvori han lod mig vide, at han for længe siden havde glemt og tilgivet alt, og at jeg, naar som helst jeg vendte tilbage til England, skulde være hjertelig velkommen i mit gamle Hjem.“

„Og dette skete for sytten Aar siden, siger De?“ afbrød jeg ham.

„Ja, for sytten Aar siden. Da det nu imidlertid gik mig godt i Kolonien, rejste jeg ikke hjem, men blev derovre indtil for tre Maaneder siden. Omtrent paa den Tid døde min Far, og da jeg kom tilbage til England, ventede der mig en ubehagelig Efterretning. Jeg fandt en anden Mand paa min Plads. Hele min Faders Ejendom var blevet testamenteret til hans Sekretær, Arthur Clive. Der var kun efterladt mig en ubetydelig Sum Penge.“

Han tav et Øjeblik, sprang op fra sin Plads og gik i stærk Sindsbevægelse frem og tilbage i Værelset.

„Jeg er vis paa, Mr. Windover“, udbrød han, „at det Testamente, ifølge hvilket denne Clive har taget mit Fædrengods i Besiddelse, er falskt. Jeg kan og vil ikke tro, at min Fader, der altid skrev saa kærligt og godt til mig, har behandlet mig paa den Maade.“

„Se at blive roligere og sæt Dem ned, Mr. Rolliver“, sagde jeg. „Hvis jeg skal kunne hjælpe Dem i denne Sag, saa maa De paa Deres Side staa mig bi ved at beherske Dem og give mig al den Underretning, De kan.“

„Naturligvis — naturligvis?“ mumlede han, idet han satte sig ned paa den Stol, han nylig var sprunget op af. „Hvad er det, De ønsker at vide?“

„For det første, Mr. Rolliver, naar er Testamentet dateret?“

„Det er dateret den 27. Januar 1886.“

„Hm. Det lader altsaa til, at det er skrevet et Par Uger efter, at De har forladt England.“

Aldeles rigtigt! Jeg rejste den 17. Januar.“

„Sig mig nu: Er Testamentet skrevet af Deres afdøde Far?“

„Haandskriften er hans“, svarede den unge Rolliver, „men jeg er alligevel overbevist om, at Testamentet er falskt.“

„Hvad hed Vidnerne?“

„Det var to af min Fars Tjenestefolk, men de er begge døde for flere Aar siden.“

„Det er meget uheldigt! Har De talt med denne Clive efter Deres Hjemkomst?“

„Ja. Jeg tog straks til Rolliver Grange og beskyldte ham for at have skrevet de falske Dokument.“

„Det var jo en grov Beskyldning, og hvad svarede han hertil?“

„Han ringede paa Klokken, bød Tjeneren vise mig ud og svor paa, at han vilde knække Halsen paa ham, hvis han nogensinde mere lod mig slippe ind.“

Jeg kunde ikke lade være med at smile. „De kan jo neppe forundre Dem derover, forudsat at han er uskyldig. Naar alt kommer til alt, er der maaske en Mulighed for at Deres Far i et Øjebliks Vrede har skrevet Testamentet og ved en eller anden uheldig Hændelse ikke har faaet det tilintetgjort.“

„Det tror jeg ikke, Mr. Windover; Clive har forfalsket Dokumentet.“

„Tro gælder ikke meget i Skifteretten“, svarede jeg tørt, „og kan De ikke skaffe noget stærkere Bevis, er jeg bange for, at De maa lade Mr. Clive beholde Ejendommen.“

Tanken herom satte ham atter i stærkt Sindsoprør; vi drøftede paany alle Sagens Enkeltheder: tilsidst gik han dog, efter at jeg havde lovet saa snart som muligt at undersøge Testamentet.

„Men det er sandt“, tilføjede jeg, „har De ikke et eller andet skriftligt fra deres Fader hos Dem, som De kan lade mig faa, for at jeg kan sammenligne det med Testamentet?“

Han gav mig et Par Breve, som jeg gemte i min Pult, og jeg var snart fordybet i andre Sager.

Paa Vejen til mit Kontor gik jeg den næste Morgen ind i Skifteretten og undersøgte omhyggelig Testamentet. Det lod til at være ægte nok; saa vidt jeg kunde se, var Skriften fuldstændig identisk med den i de to Breve, den unge Rolliver havde givet mig.

Jeg er bange for, at den unge Mand maa opgive alle sine Forhaabninger“, tænkte jeg.

Jeg gennemlæste Testamentet endnu en Gang; der var en Sætning i det, der forekom mig meget besynderligt; men det var først næste Morgen, da jeg hændelsesfik fat i Ugebladet „Anwers“, at denne Sætnings Betydning kom til at staa klart for mig

„Store Gud!“ mumlede jeg „Mon jeg virkelig skulde være paa Vej til at gøre en Opdagelse, hvorved Clive alligevel kan blive kastet af Sadlen?“

„Jeg kørte straks til Ugebladets Kontor og fik der fuld Bekræftelse paa, hvad jeg nylig havde læst. Derpaa gik jeg til den nærmeste Telegrafstation og telegraferede:

„Rolliver, Western Hotel, Paddington. Kom straks. Har vigtige Nyheder. Windover.“

I mit Kontor afventede jeg nu med stor Utaalmodighed den unge Mands Ankomst.

„Hvad har De opdaget?“ udbrød han ved sin Indtræden. „Det er gode Nyheder, De har til mig; det kan jeg se paa Dem.“

„Vi vil haabe det“, var mit forsigtige Svar. „Kan De straks ledsage mig paa en lille Rejse?“

„Er Rejse? Hvorhen?“

„Til Rolliver Grange. Jeg vil gerne have en Samtale med vor Ven Mr. Clive, og naar den er forbi, haaber jeg, at han skal forlade Gaarden for bestandig.“

En halv Times Tid efter var vi

paa Vej til Hertford, i hvis Nærhed Ejendommen laa. Undervejs fortalte jeg min Ledsager, hvori min Opdagelse bestod, og han fattede det bedste Haab.

„Det er i Sandhed vidunderligt“, udbrød han. „Faar jeg min Ejendom tilbage, kan jeg takke Deres snilde Hoved og Omtanke derfor.“

„Vent, til De har faaet den, saa maa De beundre mig, saa meget De vil“, lo jeg muntert,

Vi kom omsider til Hertford og lejede en Vogn, der førte os til Herregaarden, hvor en livréklædt Tjener aabnede Døren og spurgte hvad vi vilde.

„Er Mr. Clive hjemme?“ spurgte jeg.

„Ja, hvem skal jeg melde?“

„Sig Deres Herre, at to Herrer fra London ønsker at tale med ham i et vigtigt Anliggende.“

Tjeneren førte os ind i Biblioteket og bad os vente et Øjeblik; han underrettede sin Herre om vort Komme.

„Dette var min Faders Arbejdsværelse“, sagde den unge Rolliver med et Suk.

„Og jeg har al mulig Grund til at tro, at det inden kort Tid ogsaa skal være Deres“, svarede jeg. „Men stille, der kommer nogen.“

Døren blev hurtigt aabnet, og en Mand paa omtrent fyrretyve Aar traadte ind. Han havde et mørkt, ubehageligt Udtryk og et underligt uroligt Blik. Ved Synet af Rolliver fo'r han sammen. Han rynkede Panden og udbrød vredt:

„Har jeg ikke allerede een Gang, Mr. Rolliver, ladet Dem vide, at jeg ikke vil se Dem indenfor mine Døre?“

„Aa jo, det erindrer jeg nok“, svarede den anden koldt. „Men som De ser, har det ikke afskræket mig fra at vise mig her igen.“

Clive betragtede ham med et bistert Blik.

„Da De nu er kommen herind, vil De saa sige mig, hvad Deres Ærinde er, og siden pakke Dem herfra.“

„Undskyld“, tog jeg nu Ordet, „men jeg vil spare min Klient Svaret. Jeg er kommen, Mr. Clive, for at underrette Dem om, at jeg sikkert tror, at det Testamente, ifølge hvilket De har sat Dem i Besiddelse af denne Ejendom, er falskt fra Begyndelsen til Enden.“

„Bevis det!“ skreg han, og hans Øjne lynede af Vrede.

„Er det Deres bestemte Paa-stand, som De er villig til at bekræfte for Retten, at dette Testamente er skrevet af Mr. Rolliver den 27. Januar 1886?“ spurgte jeg.

„Ja.“

„Godt. Hør nu vel efter. Jeg vil oplæse et lille Uddrag, som jeg har gjort af Testamentet, da jeg nylig gennemlæste det paa Skifterettens Kontor.“

Clive slog sin knyttede Haand haardt i Bordet.

„Nu kan det snart være nok. Tror De, at jeg er et Barn eller en Nar? Jeg lader mig ikke behandle paa den Maade. Hvis De ikke er færdig inden fem Minutter er gaaet, lader jeg Dem begge kaste ud.“

„Ja, gør De kun det“, svarede jeg roligt, „jeg skal snart have sagt Dem, hvad jeg vil.“

Det Uddrag, jeg nu begyndte at læse, lød saaledes:

„Jeg har efterladt hele min Ejendom til min tro Sekretær, Arthur Clive, for det første, fordi jeg ikke har nogen efterlevende Paarørende, jeg bryder mig om at efterlade den til (min Søn har forspildt ethvert Krav paa min Kærlighed); for det andet fordi han har været mere tro imod mig end noget andet Menneske. En Indsender i

et Tidsskrift ved Navn „Anwers“ skrev nylig, at en god Tjener ofte er En mere hengiven end en skrøbelig Slægtning, og deri giver jeg ham fuldkommen Ret. Og det er Grunden til, at jeg har truffet Disposition ved min Ejendom.“

Her brød jeg af og saa Clive skarpt ind i Øjnene.

„Vil De nu være saa god at fortælle mig, hvordan et Testamente, der er dateret 1886, kan hentyde til et Tidsskrift, som først er begyndt at udkomme 1888?“

tordnede jeg.

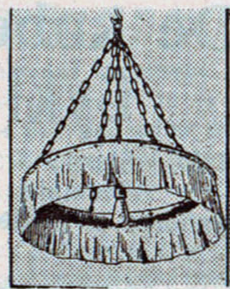
Clives Ansigt blev askegraat, og han kom til at ryste over hele Legemet.

„Jeg forstaar ikke . . .“ stammede han.

„Men det gør jeg“, svarede jeg triumferende. „Som de fleste Forbrydere har De begaaet en lille Fejl. For at faa det hele til at se rigtig naturlig ud, citerede De Indsenderen i „Anwers“ uden at huske paa, at Tidsskriftet begyndte at udkomme først to Aar efter Testamentets Datum. Og nu“,

Børnenes Rubrik.

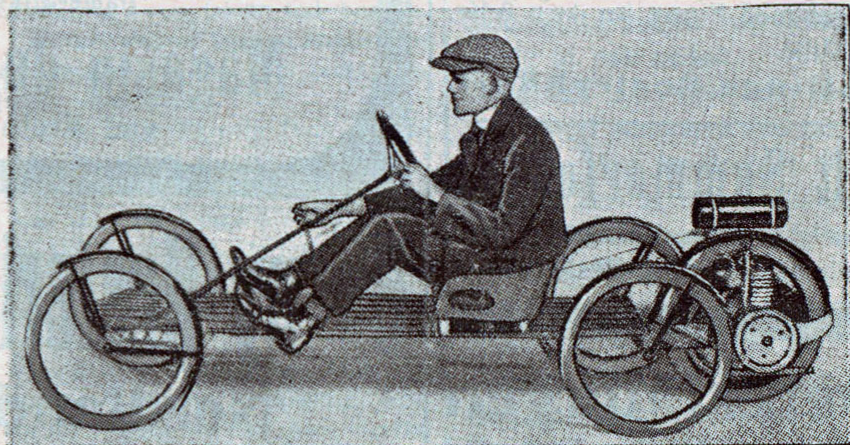
Du vil ikke alene have det rent i din Stue, men ogsaa pænt, det kunde maaske mere dig at se en flot Lysekrone lavet af en gammel Hjulfælg til en Cykle.



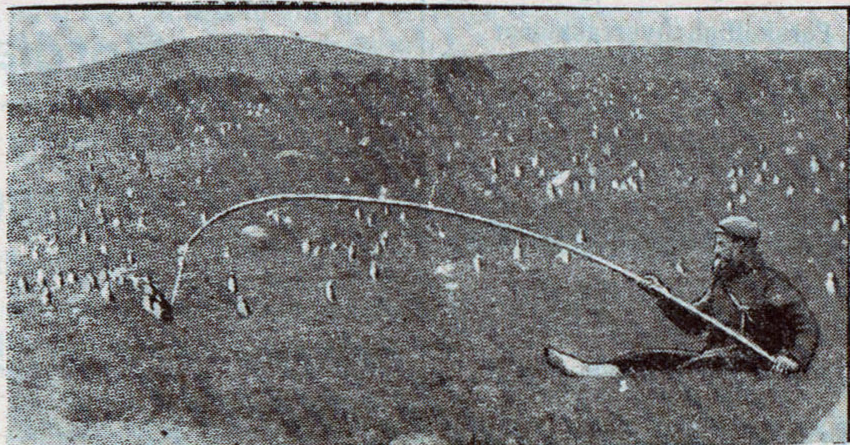
Fælgen ophænges i fire Baand eller fire Kæder, og den elektriske Pære i Midten. Rundt om Fælgen fastgør du et Stykke smukt, creped Silkepapir. Laves den lidt fiks, kan den ikke i Farten skelnes fra en Lampe til 50 Kr.

Den næste lille Ting, jeg vil fortælle dig om, er mere til Fornøjelse end til Gavn

I en lille lukket Blikbeholder borer man et Hul, hvori der fastloddess en Stump Messingrør. Over Hullet fastloddess en Bøjle, hvori



Ved Hjælp af fire Cyklehjul byggede en findernem Dreng sig en Bil, som kun manglede eet — nemlig Drivkraften. Men saa laante han sin Faders Paahængsmotor, der blev brugt til at for-



Øvre i Hebriderne (de skotske Øer) har Beboerne en særlig Fangstmetode, naar de ønsker sig en Fuglesteg. Der rører sig et stærkt Fugleliv paa disse Øer, og Menneskene forstaar at liste sig

vedblev jeg og gik hen til Døren, „skal jeg ringe og sende Bud efter Politiet, eller vil De underskrive en fuldstændig Bekendelse?“

„Jeg vil underskrive hvad som helst, naar De blot vil lade mig gaa“, udbrød Bedrageren. „Det er altsammen sandt. Jeg har selv skrevet det falske Testamente i den Tro, at den unge Rolliver vilde gaa til Grunde derovre og aldrig naa at komme tilbage til England og gøre Fordring paa Ejendommen.“

Ti Minutter efter var Bekendelsen skrevet og undertegnet.

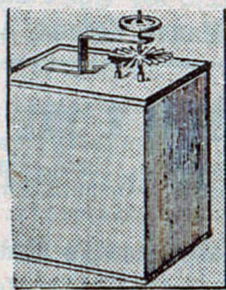
Mr. Rolliver vendte sig nu til Slyngelen og pegede mod Døren.

„Gaal!“ sagde han.

Arthur Clive listede ud af Værelset med bortvendt Ansigt, og vi har aldrig senere set ham.

Min Klient betalte mig et godt Honorar for den Tjeneste, jeg havde vist ham. Men jeg gjorde ham opmærksom paa, at det var Ugeskriftet „Anwers“ han kunde takke for sit Held, og at han straks burde abonnere paa det.

der anbringes et lille Møllehjul (af Blik med skraatstillede Vinger) og over det et noget sværere Drivhjul. Aksen gaar forover i Bøjlen og fornedet i et lille Leje, som f. Eks. kan laves af en Stump fastloddet Messingrør. Beholderen fyldes 1/4 med Vand og sættes over Kog.



Dampen vil da strømme ud gennem det lille Rør, sætte Hjulet i Bevægelse, og lille Bror vil faa den første Forstaaelse af, hvad det vil sige, at Naturkræfterne arbejder i Menneskesnille's Tjeneste.

Det Apparat, jeg derpaa vil vise dig, stiller større Krav baade til Dygtigheden og til Pengene. Men selv om du aldrig vil opnaa at eje det, saa kan det sikkert mere dog at læse derom.

BRØDRENE ANKER, HASLE

JERNSTØBERI & MASKINFABRIK.

Ajlepumper - Vandpumper - Varmtvands-Anlæg,